

Historia szkoły

Czasy przedwojenne

Budynek szkolny został wzniesiony w drugiej połowie XIX w. i do chwili obecnej zachował zdecydowaną większość oryginalnych elementów architektonicznych. Jego historia przed wojną związana była z funkcjonowaniem niemieckiej szkoły rolniczej, której działalność zainicjowano w 1878r. Szkoła była utrzymywana wspólnie przez miasto, prowincję, stowarzyszenie rolników oraz osoby prywatne. Od 1897r. Organizowano w niej kursy rolnicze dla nauczycieli nauczania początkowego. Przy szkole prowadzono również ogródki doświadczalne. Ze wzmianek w niemieckich przewodnikach dowiadujemy się, że szkoła istniała do 1939r. Zachowało się kilka fotografii szkoły umieszczonych na kartach pocztowych.

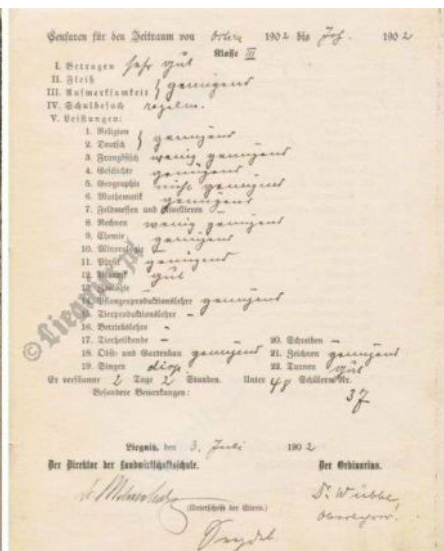
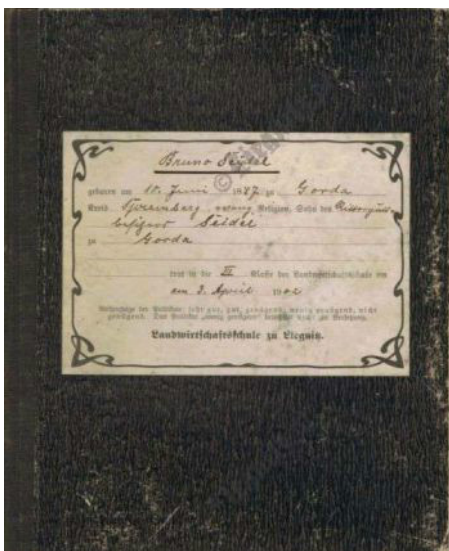

Liegnitz

Landwirtschaftliche Schule

Zachowało się także zdjęcie dzienniczka ucznia Bruno Seidela, który był uczniem Szkoły Rolniczej w latach 1902-1904:

Po wojnie

W 1950r. odradza się jako Publiczna Szkoła Ogólnokształcąca Stopnia Podstawowego Nr 9 z niemieckim językiem nauczania. Pierwsi uczniowie to dzieci ludności niemieckiej. Znaczna część młodzieży należała do zgrupowań harcerskich. Od 1956r. zaczął się proces spadku frekwencji uczniów (przyczyna to migracja ludności z terenów Polski do Niemiec), wynikiem którego w 1963r. zamknięto szkołę. Ostatnim kierownikiem szkoły była pani Jadwiga Sklepkiewicz. W szkole wykładano następujące przedmioty: język niemiecki, język polski, matematyka i biologia. Od 1957r.

Obok upadającej szkoły z niemieckim językiem nauczania, rozpoczęła działalność Szkoła Podstawowa nr 7 z żydowskim językiem nauczania. Liczba uczniów stopniowo się powiększała, co spowodowało trudności w nauczaniu (brak pomocy naukowych dodatkowo pogłębiał kryzys). W 1959r. Zarząd Powiatowy w Legnicy wystosował pismo do Wydziału Oświaty Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Legnicy z prośbą o reorganizację szkoły podstawowej w szkołę średnią. Rezultatem było utworzenie III Liceum Ogólnokształcącego. W klasach V-VII wprowadzono naukę

języków obcych - tj. rosyjskiego i angielskiego. Szkoła posiadała osobno dla chłopców i dziewcząt pracownie: fizyczną, biologiczną, techniczną, świetlicę i gabinet lekarski. Funkcjonował tu organizacje: PCK, harcerstwo oraz koła zainteresowań. Uczono języka polskiego, żydowskiego, angielskiego, rosyjskiego, historii, NOP (Nauki o Polsce), biologii, geografii, astronomii, matematyki, fizyki, chemii, wf-u, przysposobienia obronnego, techniki, śpiewu oraz historii Żydów. W 1968r. zlikwidowano szkołę, motywując decyzję względami ekonomicznymi (nieproporcjonalne koszty utrzymania do ilości uczniów).

Dzieci żydowskie przed szkołą-lata sześćdziesiąte XX wieku

Artykuł z lokalnej gazety, napisany przez nauczyciela o maturzystach z 1967 roku.

List od nauczyciela

Matura w legnickiej szkole

TYLE razy wchodziłem z dziennikiem do tej klasy, tyle razy widziałem, że twarzą Wydawała mi się to wówczas naturalnie, rzyce, normalnie, powszednie.

Stawałem w drzwiach tej klasy w oczekiwaniu aż się uspokoją i usiądą na miejsce.

Nie zdawałem sobie wówczas sprawy z tego, że teraz, gdy ta ósmka abiturientów pokryli się nad pracami pisemnymi wchodzi u każdego z nas, nauczycieli, tyle wspomnień.

Teraz, w klasie, w tej samej, a także inaczej wyglądającej klasie, obserwuję ich. Przez 7 lat uczyłem ich języka żydowskiego. Powracają wspomnienia. Nie o przykrych chwilach. Te odasty w niezapamiętałem. Wspominałem ich, jako tych, którzy bardzo wiele dali szkole, klubowi i uczniom młodocianych klas. Była to najaktywniejsza klasa w szkole.

To właśnie oni — Kopel Szmach, Eliasz Nikulin, Józef Sauerteig — reprezentowali szkołę w różnego rodzaju zjazdach (m.in. i miejsce w okręgowym gminie „Co wiesz o Związku Radzieckim”). Klasa i Kopel byli redaktorami szkolnej gazetki samorządu uczniowskiego wydawanej pt. „Gazeta Siostrzy”. To pod kierownictwem Kopla wydzwignęła się wieczorna szkoła aktywna ZMS na pierwsze miejsce w województwie, a Eliasz jako przewodniczący samorządu KKM oraz szkolnej organizacji ZMS, ma niemały wkład w aktywizację pozaszkolnej działalności uczniów. Ciężko się on wśród nauczycieli, instruktorów KKM-u i uczniów opierał dobrego kolegi, a przede wszystkim szalonego organizatora imprez ZHP, ZMS, klubu; prac społecznych itp.

Dziś wieczorem poświęcili na dekorowanie szkoły, klubu TSKZ

I KKM! Na czas poświęcili Kopel, Eliasz, Dorka Chliza na pomoc kolegom w nauce. Szczególnie ważni mają pietkowi absolwenci szkoły: Kopel i Dorka. (przewodnicząca Zarządu Szkolnego TPKP), szczególnie w pomocy z języka żydowskiego. To jeszcze jeden dowód, że chętnym i zdolnym nie nie przeszkodzi w pogodzeniu aktywnej pracy społecznej z nauką, nawet tuż przed maturą.

Od klasy piątej siedzi w jednej ławce rodzimego Gita i Józef Sauerteigawot, „gwóździe” programów artystycznych akademii szkolnych. Dzieci tej koedycji egzystencji, a może i kooperacji rodzinnej, nie mieli od piątej klasy ani jednej dwójki. Teraz marzą o pracy pedagogicznej. Idą na Studium Nauczycielskie — Gita na matematykę (pasje — matematyka L. szachy), Jozek — ogólnoszkolny polityk i przewodniczący SKP-u, — ocywicie na wf.

Do posiadaczy dobrych świadectw dojrzałości należy Witold Ejlberg. Celuje w opanowaniu materiału nauczania, szczególnie z języka polskiego i żydowskiego. Wybiera się na stomatologię.

Heaska Poliszczuk zdaje do Technikum Dentystycznego, a Antonina Kogala na 3-letni Kurs Instruktorów Higieny. Kopel Szmach wybrał elektronikę, Eliasz Nikulin — budownictwo

leżwa. Miłośniczką literatury Dorę Chliza ma zamiar studiować filologię rosyjską.

Na razie trwa matura. Główny pochłonięci są pracami z języka polskiego. Tematy: 1. Przemówienie J. Cyrankiewicza w Oświęcimiu, 2. „Chłopi” Wł. Reymonta, lub 3. 50-lecie Rewolucji Październikowej. Najwięcej prac oddano z 1 i 2 tematami. Język żydowski: 1. „Obraz miasteczka żydowskiego według utworów Mendele Mojcher Sierims i Szalom-Aleichama, 2. „Motywy żydowskie w twórczości Cyprjana Norwida” oraz 3. „Wpływ rewolucyjnych i reakcyjnych prądów społeczno-ekonomicznych na życie społeczeństwa żydowskiego w Rosji na przełomie XIX i XX wieku” — trzy prace na 1 temat, pięć prac na drugi temat. Z języka polskiego wszyscy są zwolnieni z ostatniego egzaminu, z matematyki egzamin uszy zdawało czterech, z języka żydowskiego — 3.

Matura uszła minęła szybko. I oto moment ogłoszenia wyników egzaminów. Podniecenieliście serca. Wszystkie są! Bardzo w oczach Siostrzyk widać: Wzrostem ugi! Narodziła. Po tylu nie przespanych nocach nad czytaniem i kłótniami! Drogę otworzył! Ais serca i uszy zostały postawione przy szkole i klasie.

Jakub Secopak

Świadectwo maturalne z 1967 roku Józefa Sauerteiga- wielkiego przyjaciela

V Liceum Ogólnokształcącego, Legnicy i Polski.

W późniejszym okresie przy ulicy Rewolucji Październikowej nr 32 mieściły się:

- Szkoła Podstawowa nr 5,
- Filia Politechniki Wrocławskiej,
- Technikum Samochodowe.
- **21VIII 1992r. został utworzony Zespół Szkół Ogólnokształcących nr 1 w Legnicy (V Liceum Ogólnokształcące i Liceum Ogólnokształcące dla Pracujących).**
Stanowisko dyrektora powierzono panu Edwardowi Doboszowi.

Z dniem 31.08.2017r. wieloletni dyrektor szkoły Edward Dobodz odszedł na emeryturę. Od 1.09.2017 roku dyrektorem został dr Piotr Niemiec.

Historia ulicy

18 maja 1649 r. książę [Ludwik IV](#) (1616 -1663) poślubił Annę Zofię - księżniczkę meklemburską . Stryj księcia Ludwika - książę legnicki [Jerzy Rudolf](#) (1602-1653) ofiarował Annie Zofii w prezencie ślubnym podlegnicki folwark mleczny, który został nazwany Sophienthal. Tam księżna założyła kosztowny ogród ozdobny (Lustgarten) oraz aleję do jazdy konnej (Rennbahn). Ok. 1657 r. książę Ludwik postawił żonie w jej ogrodach pawilon (Lusthaus), na którego ścianach książęcy goście pisali rymowane sentencje. Był to swoisty sztambuch księżnej. Po śmierci księżnej Anny Zofii ogród został odkupiony przez Wilhelma Kittlera i stopniowo ulegał upadkowi. W 1869 r. obszar Sophienthal włączono do miasta. W 1870 r. powstał plan zabudowy tej dzielnicy z przeznaczeniem na postawienie tam zakładów przemysłowych. W 1873 r. oddano do użytku drugą na Dolnym Śląsku [szkołę rolniczą](#) (dziś: V LO). Do roku 1877 na odcinku od ul. Piastowskiej do ul. Jagiellońskiej obok budynków mieszkalnych postawiono:

- tartak parowy Mllera,
- rozbudowano fabrykę pianin Seilera (1849),
- powstała fabryka maszyn [Teicherta](#), późniejsza [Gubischa](#) (1900).

W ciągu siedmiu lat Seiler zabudował dalszą część ulicy pomiędzy ul. Jagiellońską a ul. Książęcą.

- 16.01.1946 r. w ramach repolonizacji nazw ulica otrzymała nazwę: **Senatorska**.
- 01.1952 r. zmieniono nazwę na **Rewolucji Październikowej**.
- 5.07.1991 r. powrócono do pierwotnej powojennej nazwy.
- Ulica **Senatorska** ma długość 887 m.